

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput III. De primo exilio Pauli Constantinopolitani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

gendum est, de Arii videlicet asseclis: aut si de Ario ipso accipiatur, non in Synodo Hierosolymitana id factum esse dicemus, sed in priore aliquo conventu. Certo diu ante Synodum Hierosolymitanum Arium & socios ab Eusebianis in communionem recepos fuile testatur Athanasius in dicto libro de Synodis. Ceterum ex epistola Synodica Concilii Hierosolymitani factis aperite colligitur, Episcopos non de Ario ipso, sed tantum de Arii gregalibus locutos esse. Scribunt enim in ea epistola, se literas Imperatoris Constantini accepisse, quibus ipsos hortabatur, ut pacem & concordiam in Ecclesia resarcirent, ut que Arii sodales & sectatores placido & pacato animo susciperent: quorum rectam ac sinceram esse fidem, tum viva ipsorum voce, tum libello sibi ab ipsis correcto cognoverat. Quemquidem libellum Constantinus suis ad Synodum litteris subiecit. Quod si de Ario Constantinus & Episcopi illi loquerentur, cur Constantinus Arium postea Constantinopolim evocasset, ut de ejus fide inquireret, idque post synodale judicium, & post ipsius suffragium. Cur Alexander Episcopus Arium post haec in Ecclesiam admittere recusasset, qui celeberrima Synodi iudicio in communionem admissus fuerat, & Imperatoris iudicio comprobatus. Præterea Athanasius in epistola ad Serapionem, testatur se consultum fauisse à Serapione de quadam quæstione, quæ in Ægypto exorta fuerat, utrum Arius in communione & pace Ecclesie diem extremum obiuisset. Negat id Athanasius in dicta epistola. Quod si Arius ab Hierosolymitano Concilio ad pacem & communionem Ecclesie admissus fuisset, nonquam profecto id negaret Athanasius, nec Serapion id ignorare potuisse. Neque enim obscurafuit fama Synodi Hierosolymitanæ, sed longe omnium celeberrima, & cum Nicæna Synodo comparanda, si Eusebio credimus: quippe quæ ex omnibus Romani Imperii provinciis ad dedicationem regalis basilicæ à Principe esset congregata. Postremo Athanasius in dicta ad Serapionem epistola, mortem Arii commemorans, ait se quidem tunc temporis non adfuisse Constantinopoli cum Arius è vivis sublatuus est, sed Macarium Presbyterum, qui illic aderat, cuncta ad ipsum scriptisse. Atqui Macarius Presbyter Athanasi, fuit in urbe Constantinopolitanæ eo tempore, quo Eusebiani conjuratione facta cum Meletianis aduersus Athanasium, de linea vestis canone eum apud Constantium Imperatorem accusarunt. Testatur hoc Athanasius in Apologia secunda adversus Arianos pag. 778. & post eum Socrates in libro primo Historia Ecclesiastica. Nec post id temporis Macarium Alexandrium Presbyterum Constantinopolim venisse legimus. Hæc autem prima Athanasii accusatio aliquot annis præcessit Synodus Tyri. Ad quam depellendam & confutandam Athanasius Macarium & Arium Presbyteros suos misit Constantinopolim. Baronius in Annalibus id factum refert anno 329. Natalis Dominicæ.

CAPUT III.

De primo exilio Pauli Constantinopolitanæ.

Mortuo Alexandro Constantinopoleos Episcopo, quem anno Christi 331. obiisse existimamus, Paulus in ejus locum successit. Qui tametsi in Synodo Tyrensi depositioni Athanasii subscriptissit, nihilominus ab Ariensis & principiis ab Eusebio, qui sedis illius cupiditate flagrabat, per fraudem & calumniam appetitus est. Ac primo quidem Macedonium Presbyterum Ecclesiz Constantinopolitanæ adversus eum incitarunt, qui Paulo consuetum, neficio B quod crimen objiceret. Ceterum adeo leve erat, quod ab accusatore intendebar, ut pendente accusatione, nihilominus accusator cum reo communicaverit. Verum Eusebiani rem urgere non destiterunt, propterea quod Eusebius Nicomediensis sedem illius rapere contendebat, Paulum igitur calumniari apud Principem Constantium non cessarunt, donec ille aures nimium faciles Eusebianis præbens, Paulum in Pontum relegavit, quemadmodum supra retulimus ex Athanasio in epistola ad solitarios. Id gestum est anno Christi 336. Neque enim citius id fieri potuit, cum Paulus anno 335. Concilio Tyrensi interfuerit. Ad hæc Athanasius se tum adiunxit scribit, cum Paulus à Macedonio accusatus est. Hæc autem accusatio, ut ex Athanasii narratione colligitur, satis longo tempore perseveravit. Proinde non ante annum Domini 336. Paulus in exilium missus videtur. Adde quod Athanasius in dicta epistola universos Episcopos, qui Constantino maximo regnante per fraudem & calumnias Arianorum in exilium pulsii sunt, ordine recensens, in Paulo Constantinopolitano Episcopo narrationem suam claudit. Orditur enim ab Eustathio Antiochenz urbis Episcopo, quem nos in annotationibus Eusebianis, anno Christi 329. aut certe 330. relegatum fuisse demonstravimus. Post hunc Eutropius Episcopus Hadrianopoleos Eusebianis annitibus, suffragante ipsis Basiliis, quæ nupta erat Constantio fratri Constantini Maximi, pulsus est in exilium. Post hæc Euphratianearum Episcopus, Cymatius Palti, alter item Cymatius Antaradi, Asclepas Gaze, Cyrus Berceæ in Syria, Diodorus Naissi, Domno Sirmii, Hellanicus Tripoleos Episcopi, eo quod hæresin Arianam odio prosequi tantummodo visi essent, alii fictis criminibus, alii nullo ipsis objecto criminis, rescripto Principis Ecclesis suis pulsii sunt, suffictis in eorum locum, qui Arianæ perfidia favebant. Marcellus deinde recentur ab Athanasio, ac postremus omnium Paulus Episcopus Constantinopolitanus. Marcellus quidem anno Christi 336. relegatus est post Synodum Constantinopolitanam, in qua depositus fuerat et damnatus. Eodem fere ordine Athanasius supradictos Episcopos fatione Arianorum relegatos enumerat in Apologeticæ fugas: ubi pro Cymatio Antaradi Episcop Carterium

Caterium nominat. Caterum eis Athanasius
diserte non dicit Paulum tunc Episcopali judicio
damnatum fuisse, ex eo tamen quod accusatum
illum esse scribit à Macedonio Presbytero, satis
ionuit Paulum Synodali sententia fuisse damnatum.
Certe Constantinus utpote Princeps religiosissimus,
nunquam illum in exilium mitte-
re sustinuerit, nisi prius Ecclesiastico judicio
condemnatus fuisset. Sic enim Eustathium, sic
Athanasium relegavit, post prolatam adversus
eos Episcoporum sententiam. Accusatus autem
fuerat Paulus à Macedonio, ut in βασιλείῳ
ut ait Sozomenus in libro 3. cap. 3. id est, quod
turpior & flagitiosa vixisset. Denique Orientales
Episcopi in epistola Synodica pseudoynodi
Setdicens, diserte testantur Paulum Episcopali
sententia damnatum fuisse. Sic enim ajunt de
Maximino Trevirorum Episcopo. Causaigitur
homicidiorum tantorum ipse fuit, qui Paulum
olim damnatum ad Constantinopolim revocavit.
Ubi notabit obiter studiosus lector, Paulum non
à Julio Papa, sed à Maximino Episcopo dici re-
vocatum.

CAPUT IV.

De primarestitutione Pauli.

A qui prius apud Constantinum calumniati fuerant
Paulum, cundem postea apud Imperatorem
Constantium similiter calumniatos esse, & per-
feciisse tandem, ut Paulus à Constantio quoque in
exilium mitteretur. Constantius ergo calu-
mniis Eusebianorum fidem accommodans, Con-
cilium Episcoporum Constantinopoli fieri juf-
fit: à quibus Paulus damnatus ac depositus est,
& Nicomediensis Eusebius in ejus locum substi-
tutus. Ita Socrates in lib.2.cap.6. Qui cum Epis-
copos illos, qui huic Synodo interfuerunt, Ari-
anæ perfidæ fautores dicat fuisse, satis indicat ex
eorum numero fuisse Theodorus Heraclitem,
Marin Chalcedonum, Theognium Nicenom
& Ursacium ac Valentem, qui inter Eusebianos
agmen duxeré. Et Socrates quidem Paulum tunc
tantummodo depositum esse dicit, non etiam re-
legatum. Quare cum Paulus liberam tunc habe-
ret vagandi facultatem, conjunxit se cum Ascle-
pa, Lucio atque Marcello, quos vix dum restitu-
tos, iterum Ariani suis civitatis atque Ecclesiis
expulerant. His junctus Paulus, plurimas urbes
ac Provincias Occidentalis Imperii peragravat,
suffragium ac subsidium Episcoporum ubique
exquires, ut in sedem suam restituueretur. Do-
cet id epistola Synodica Orientalium apud Ser-
dicam Episcoporum his verbis: *Deinde paulo &*
Lucio & quatuor talibus conjuncti sunt, circum-
euientes simul exteras regiones, persuadebant judi-
cibus, non esse credendam illis, qui in eos digne-
C *sentientiam proinseruerunt.* De Marcello loquun-
tur Asclepa & Athanasio. Romam porro utrum
Paulus tunc venerit, nescio. Sed si verum est,
Paulum aliquando Romam venisse, hoc tempo-
re eum venire oporter. Neque enim alio tem-
pore Romam venire potuit, ut postea videbi-
mus. Primus autem ex Occidentalibus Episco-
pis Maximinus Trevitorum Episcopus, Paulum in communionem recepit, ut testantur O-
rientalies apud Serdicam Episcopi in Synodica
supra citata.

CAPUT V.

Quo tempore Eusebius Nicomediensis ad Episcopatum Constantinopolitanum translatus fuerit.

Philostorgius quidem ac Theodoritus Eusebium Nicomedensem mortuo Alexandro Episcopatum urbis Constantinopolitana suscepisse dicuat, principatu Constantini Maximi. Verum eos refellit Athanasius, qui diserte testatur in epistola ad Solitarios, Eusebium Nicomedensem non Alexandro mortuo successisse, sed in Pauli viventis locum per vim atque ambitum invassisse. Præterea Hieronymus in Chronico scribit, Constantinum paulo ante mortem Nicomedia baptizatum esse ab Eusebio loci illius Episcopo. Denique Ammianus Marcellinus auctor est, Julianum Principem Nicomedia educatum fuisse ab Eusebio Episcopo, quem generi longius contingebat, sic enim loquitur Marcellinus. Porro quando Julianus Eusebio Episcopo traditus est educandus, septennis ut minimum tuerit necesse est. Neque enim ante hunc annum pueri commendari solent instru-